

Текст Малка Монтеверде

* *
ЕГМОНТ * *

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Siempre sale el sol*
Copyright © 2017, Disney Enterprises, Inc.
All rights reserved.

Превод Ния Спасова
Редактор Петя Кънчева
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2017
Тираж: 4000 бр.
ISBN 978-954-27-2067-6

— Не знам как да скрия тъгата. Това не може да бъде истина.

— Имаше право, Отворко – казвам му. – Не си струваше усилията.

— Не искам да се чувстваш зле, момиче за доставки – отговаря Матео. – Вече знаеше, че това ще се случи.

— Да, но дълбоко в себе си не исках да го повярвам. Имах надежди, че хората от „Видия“ ще си променят мнението и няма да затворят „Ролер“... Но това беше само един сън и сега е моментът да се събудя.

— Не казвай това – отговаря. – Имам нужда от теб... Всички имаме нужда от теб, за да продължим напред.

Иска ми се да съм силна, но ме боли, че „Ролер“ вече няма да съществува, че няма да има къде да се упражняваме и да заснемем видеото за състезанието. В този момент пристига Фер и отвежда Матео за ръката. Докато си тръгват, идва Симон и ме прегръща. Предлага ми да се разходим, но предпочитам да остана. Имам нужда от малко време да се сбoguвам с пързалката.

Запаметявам всеки детайл от нея, докато карам умислена. В този момент се появява Себастиан; казвам му какво означава карането за мен.

– Знаеш ли – казва Себастиан, – много се радвам да се върна в „Ролер“. Винаги съм си прекарвал страхотно на това място.

– Колко жалко, че ще го затворят...

– Де да можех да направя още нещо, за да ти помогна да го спасим.

За да ми вдъхне малко настроение, Себастиан ме кани да участвам в предизвикателството в неговия Ютюб канал. Това ми помага да се разсея; питам го за какво става дума. Все още не знае, но ме уверява, че ще бъде „дигитална експлозия“ в социалната мрежа.

– Какво ще кажеш? Приемаш ли

предизвикателството ми?

– Разбира се! – казвам и си пляскаме ръцете.

Аманда е вцепенена; не може да повярва какво е чула току-що.

– Какво правите тук? – пита Шарън.

Рей казва, че само искат да поговорят с нея, но Аманда излиза тичешком.

– Дали е чула? – Шарън е притеснена.

– Защо иначе би избягала така? Сега знае, че Амбър не е Сол Бенсън. Какво ще правим?

Шарън нарежда на Рей да спре Аманда; ако каже на някого, може да провали всичко. Рей излиза, тичайки; Шарън остава много напрегната.

На следващия ден Рей се връща от търсенето, но няма и следа от Аманда. Шарън е бясна, как е възможно да е избягала?

– Съжалявам, мис Бенсън – извинява се Рей. – Излезе много бързо.

– Уморена съм от твоите извинения. Искам да я намериш веднага. Не ме интересува какво имаш да правиш, открий Аманда и я доведи веднага.

Слизам по стълбите и се отправям за час, когато виждам Матео; почти се сблъскваме. Опитвам се да мина, но ми препречва пътя.

– Няма ли да ме пуснеш да мина, Отворко?

– Съжалявам много, но не мога, момиче за доставки. Мой дълг е да не пускам момичета, които са толкова тъжни, така че, докато не видя една усмивка на това лице, ще трябва да останеш с мен на стълбите.

– Значи, не стига, че се чувствам зле заради „Ролер“, сега ще закъснея за час! Много благодаря, ти определено знаеш как да ме въодушевиш – казвам сериозна.

– Не бих бил толкова сигурен. Обзалагам се, че мога да те накарам да се усмихнеш отново – казва надменно.

Аз му казвам, че не му вярвам; мечтата ми да участвам в състезанието приключи, нищо не може да поправи това. Матео ме хваща за ръката и ми казва:

– Едно много специално момиче ме научи, че никога не трябва да изоставяш мечтите си и че ако работим заедно, няма нещо, което да не може да постигнем. Затова искам да знаеш, че не смятам да те оставя сама. Най-малкото сега.

Разчитай на мен.

Поглеждаме се. Не знам дали да му вярвам, но казва, че е много сериозен.

– Добре, вярвам ти – казвам му. – Но не разбирам какво искаш да направиш.

– Ще се включа в отбора за състезанието.

Сериозно? Каква изненада! Не знам какво да кажа, но Матео обещава, че заедно ще завършим видеото. Усмиввам се и го прегръщам щастлива.

– Казах ти, че ще успея – казва и се усмивва.

– Какво?

– Да те накарам да се усмихнеш... успях!

Отново се поглеждаме и влизам в час; чувствам се много по-добре!

Аманда минава през имението, за да вземе нещо, но трябва да излезе на бегот, защото Рей я вижда и тръгва след нея. Отначало успява да избяга от него, но я настига и спира пред нея.

– Оставете ме да мина, Рей – моли го. – Представете си, че не съществувам. Моля, обещавам, никога да не се връщам в имението.

Рей се опитва да убеди Аманда; казва ѝ да не се притеснява, че госпожа Шарън иска само

да поговорят. Уверява я, че това, което е чула, е просто едно недоразумение.

– Предпочитам да си тръгна – отказва Аманда, – да намеря друго място, с приятеля ми да се преместим в друг град...

– Мисля, че не ме разбирате – казва Рей със заплашителен тон. – Идвате с мен веднага. След като целият този въпрос се изясни, ви обещавам, че ще бъдете свободна да правите каквото искате.

Тя тръгва обратно към имението, уплашена, без да има друг избор.

По-късно всички пристигат в имението. Амбър ги беше събрала, за да говорят за „Ролер“. След известно време ни става ясно, че имаме нужда от друга пързалка. Тогава Матео ни казва, че чичото на Фер има някакъв склад.

– Но има ли място там за каране? – пита Джим.

– Да, огромен е – отговаря Матео. – Почти сме го завършили с Адреналин. Ще стане ослепителен.

На всички идеята ни се струва велика, но Рамиро смята, че Фер няма да иска. Матео обеща-

ва да я убеди и решаваме да отидем да видим мястото.

Перфектно е за тренировки! Пускаме музика и правим хореографията. Получава се много яко.

– Какво е това? – пита Фер, която пристига. – Какво правите всички тук?

Матео използва чара си и я моли да ни остави да тренираме тук. Ядосана, ни поглежда и Матео ѝ се извинява, че не я е попитал по-рано.

– Моля те – казвам на Фер, – нямаме къде да тренираме. Обещаваме ти, че няма да ви притесняваме за нищо.

Фер се приближава, хваща ръката на Матео и му казва:

– Любими, знаеш, че с удоволствие ще ти помогна за каквото и да е. Разбира се, че можеш да репетираш тук с приятелите си.

Благодарим ѝ и изведнъж звънва телефонът на Симон. Росалес е, иска да ни види! Всички отиват към „Ролер“, но Матео, Гастон и аз предлагаме да помогнем на Фер с едни прожектори, така че се забавяме.

На път към „Ролер“ ми звънва телефонът. Себастиан е, иска да се видим днес да говорим за предизвикателството.

– Как си, Луна? – пита Матео, като затварям, –

какво ще правиш със Себастиан?

– Ммм, все още не е ясно, но сигурно ще е много яко... Ще видиш! Сега важното е да разберем какво искат „Видия“.

Оставаме замислени, когато звънва мобилният на Матео и отговаря.

– Ало, татко... Какво има? – става сериозен. – Вече си тук? Окей... Добре, ще се видим скоро. – Затваря. – Баща ми идва в Буенос Айрес.

– И защо е тази физиономия? – пита Гастон. – Да не ти каза нещо за Оксфорд?

Объркана, ги питам какво за Оксфорд, но двамата млъкват.

